

Arrest

nr. 198 876 van 29 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit de wijk Ahmedguray, district Hodan van de stad Mogadishu en te behoren tot de clan Haber Gedir (< Hawiye). U werd op 1 januari 1981 geboren in Dhusamareb, provincie Galgaduud.

U verklaarde dat u thee verkocht in een theehuis op het Banadir-kruispunt. Op een ochtend, twee jaar geleden, kreeg u telefoon van Al Shabaab.

U werd gevraagd om mee te werken met hen en daarvoor diende u dingen bij te houden in uw theezaak. U weigerde dit voorstel en werd daardoor met de dood bedreigd. U werd vervolgens meermaals gebeld, maar u nam uw telefoon niet meer op. Toen u uiteindelijk wel opnam, werd u gevraagd wat uw definitieve beslissing was. Toen u verklaarde dat u niet met hen zou samenwerken, werd u ervan beschuldigd een ongelovige te zijn en werd u verteld dat u vermoord zou worden. 's Avonds keerde u terug naar huis en op aanraden van uw moeder veranderde u uw telefoonnummer. Niet veel later ontwaakte u uit coma in het ziekenhuis. Er werd u daar meegedeeld dat u slachtoffer was geworden van een explosie bij uw theezaak. Na enkele maanden mocht u het ziekenhuis verlaten en keerde u terug naar huis. U ging niet meer werken in uw theezaak.

Omdat uw gezin geen inkomen meer had, besloot uw man om te gaan werken. U verklaarde dat hij voor de regering werkte. Er werd echter een bom op zijn auto geplaatst, waardoor hij in het ziekenhuis belandde. U diende daarop opnieuw naar werk te zoeken en besloot om melk te verkopen. Drie maanden voor uw vertrek uit Somalië werd u meegenomen aan een bushalte door Al Shabaab. U werd geblinddoekt en naar een onbekende bestemming gebracht waar u uiteindelijk opgesloten werd. Na één nacht, brak er een gevecht los en werd u bevrijd door enkele onbekende mannen die gemaskerd waren. Ze vroegen u waar u vandaan kwam en brachten u terug naar het kruispunt van waar u ontvoerd werd. Daarop besloot u om het land te verlaten.

U verliet begin mei 2015 Somalië. Op 3 mei 2015 kwam u aan in Turkije en u vertrok er vervolgens op 17 mei 2015. Diezelfde dag kwam u aan in Griekenland en u vertrok er op 15 juni 2015. Vervolgens reisde u door Servië verder naar België. Op 21 juni 2015 kwam u aan in België en op 23 juni 2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient er te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u vreest te worden gedood door de islamitische terreurgroep Al-Shabaab. **U kunt de problemen die u had met de terreurgroep Al-Shabaab echter hoegenaamd niet aannemelijk maken.** U geeft aan dat uzelf het slachtoffer was van een explosie in uw theehuis, dat er eveneens een aanslag werd gepleegd op de wagen van uw man, en dat u tot slot zelf het slachtoffer werd van een ontvoering door leden van Al Shabaab. Volgende pertinente opmerkingen dienen echter gemaakt te worden bij dit door u geschetste asielrelaas.

Vooreerst wil het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) opmerken dat uw medewerking tijdens het gehoor ondermaats was. U ontwijkt voortdurend de vragen of herhaalt de vragen alvorens te antwoorden, ook al gaat het om eenvoudige vragen over uw basiskennis en de gebeurtenissen die u meemaakte (voorbeelden: gehoorverslag CGVS 14 maart 2017 p. 6, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 28 en gehoorverslag CGVS 3 april 2017 p. 3, 4, 7, 9, 11, 12, 13, 14). Ondanks het feit dat u meermaals gewezen wordt op uw plicht om samen te werken en de vragen te beantwoorden (voorbeelden: gehoorverslag CGVS 14 maart 2017 p. 6, 11, 14, 18, 24 en gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 2, 4, 7, 9, 11, 14), verhindert dit u niet om niet rechtstreeks op de vragen te antwoorden. **Daarenboven dient hier ook vastgesteld te worden dat u uw verklaringen over de door u aangehaalde feiten meermaals aanpast tijdens het gehoor. Dit zorgt er niet alleen voor dat u het verloop van het gehoor belemmert, bovendien doet dit ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.** Zo weet u bijvoorbeeld aanvankelijk niet om welke reden u vanuit Dhusamareb naar Mogadishu verhuisde (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 8). Later daarentegen vertelt u dat u door de oorlog van Siad Barre verhuisd bent (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 8). Een ander voorbeeld van uw aangepaste verklaringen is wanneer u over het vertrek van uw vader naar Galinsoor spreekt. Zo stelt u dat uw vader sinds een jaar of twee naar een plaats genaamd Galinsoor vertrok. De reden voor zijn vertrek blijkt u en uw familie onbekend. Later past u uw verklaringen echter aan en vertelt u dat hij naar zijn zieke moeder ging. Wanneer u met deze wisselende verklaringen geconfronteerd wordt, verklaart u dat uw moeder u vertelde dat hij naar zijn zieke moeder ging.

Dit is echter strijdig met uw eerdere verklaring, namelijk dat uw moeder niet op de hoogte was van de reden voor zijn vertrek, omdat uw vader het haar niet wilde vertellen (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 8-9).

Wat betreft de vermeende poging tot rekrutering door de islamitische terreurgroep Al Shabaab en de explosie die zou hebben plaatsgevonden in uw theehuis, dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt een duidelijk chronologisch overzicht van deze feiten te geven. Wanneer u de eerste keer gevraagd werd wanneer u het eerste dreig telefoontje van Al Shabaab ontving, moest de vraag maar liefst vier keer herhaald worden alvorens u de vraag beantwoordt, omdat u de vraag voortdurend terugkaatste. Uiteindelijk stelt u dat het "twee maand voor de explosie" was, waarvan u verklaart dat die twee jaar voor uw vertrek uit Somalië gebeurde (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 28). Wanneer u later andermaal gevraagd wordt wanneer de problemen met Al Shabaab begonnen zijn, moet de vraag u opnieuw meermaals gesteld worden. Nadat u drie keer de vraag ontweek, wordt u expliciet gevraagd wanneer u de eerste dreig telefoon van Al Shabaab ontving. Opnieuw slaagt u erin om geen antwoord op de vraag te formuleren. U stelt: "Ik weet niet of u het misschien niet goed begrijpt. De eerste dag toen ik gebeld werd, tot de laatste dag, voor de explosie plaatsvond, zat een periode van twee maand tussen. De laatste keer tot de aanslag, zaten vijftien dagen tussen." Nogmaals gevraagd wanneer u de eerste dreig telefoon kreeg, antwoordt u dan dat het " 's morgens vroeg" was. Gevraagd om dit telefoongesprek meer in de tijd te situeren, vraagt u "wanneer de explosie plaatsvond? Of de bedreigingen?" Hoewel uit de voorgaande vragen duidelijk blijkt dat het hier om het telefoongesprek gaat, moet u nogmaals de vraag herhaald worden. Pas dan verklaart u dat het twee jaar voor uw vertrek uit Mogadishu was (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017). **Niet alleen op objectieve vragen over de feiten, maar zelfs op vragen die betrekking hebben op uw persoonlijke leefwereld op dat ogenblik, slaagt u er niet in om de vragen vlot te beantwoorden.** Zo werd u gevraagd welke kinderen er al geboren waren toen u de eerste keer door Al Shabaab werd opgebeld. Omdat u opnieuw de vraag terugkaatst, wordt u nogmaals verzocht om direct op de vragen te antwoorden. Nadat de vraag voor u herhaald wordt, verklaart u dat "ze [...] allemaal [leefden], behalve die tweeling. Mijn twee jongste kinderen waren die tweeling." Gevraagd hoe oud uw kinderen op dat ogenblik waren, stelt u zichzelf in vraag: "Ze waren niet eens geboren of waren ze wel geboren. Ik ben in de war. Ik weet niet zeker of mijn kinderen toen geboren waren. Ik kende veel problemen, daardoor ben ik veel dingen verloren geraakt. Ik heb ook last van geheugenverlies." (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 7) **Dat u zoveel moeite kende om vragen over het verloop van de gebeurtenissen te beantwoorden, is niet alleen opmerkelijk an sich, het staat ook fel in contrast met het duidelijk overzicht van de feiten die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wist te formuleren.** Daar verklaarde u dat u "een jaar geleden voor het eerst in contact [kwam] met Al Shabaab" toen ze een explosief aan uw theehuis plaatsten. U vervolgt dat uw man "minder dan een jaar geleden" slachtoffer was van een bomexplosie en dat u "drie maanden voor [uw] vertrek naar België, [...] op het kruispunt [liep] en [...] met een geweer bedreigd [werd] en ontvoerd [werd] door een lid van Al-Shabaab." (zie DVZ Vragenlijst, d.d. 8 september 2015, pt. 5) Er dient hier ook vastgesteld te worden dat uw verklaringen omtrent het tijdstip van de door u vermeende rekrutering door Al Shabaab tegenstrijdig zijn. Immers, bij de DVZ verklaarde u dat u een jaar geleden (sinds uw vertrek uit Somalië) de eerste keer problemen kende met Al Shabaab, terwijl u voor het CGVS verklaart dat het twee jaar geleden is. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, verklaart u: "Ik weet het niet, misschien was het een miscommunicatie tussen mij en de tolk van DVZ. Ik zei duidelijk dat er twee problemen waren. Toen mijn man die aanslag had. Tussen mijn probleem en dat van mijn man, zat een jaar tussen. De explosie van mijn man was een jaar eerder en dan was het mijn probleem. Een jaar erna had ik problemen. In die periode zat ook een jaar tussen." (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 9) Uit deze verklaring blijkt andermaal dat u minstens twee jaar voor uw vertrek uit Somalië problemen kende met Al Shabaab en blijft u dus tegenstrijdig met wat u bij de DVZ verklaarde.

Voorts bent u uitermate vaag over de aanslag bij uw theezaak, de slachtoffers die er vielen en wie de daders waren van deze aanslag. Wanneer u een eerste maal gevraagd werd om alles te vertellen over die aanslag op het theehuis, bent u zeer beknopt. Zo stelt u: "De aanslag was gebeurd bij mijn theehuis terwijl ik thee maakte. Ik kan me niets meer herinneren voor de rest. Toen ik in het ziekenhuis lag, kreeg ik medische zorg en kwam ik bij." (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 9). Wanneer u een tweede keer gevraagd wordt om alles te vertellen wat u weet over deze aanslag, herhaalt u enkel het voorgaande: "Ik heb u al eerder gezegd. Ik was mijn thee aan het verkopen en rondbrengen. Ik deed mijn ogen open toen ik in het ziekenhuis lag." (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 10). Wanneer u gevraagd wordt of u er achteraf nog iets over gehoord heeft of nog iets te weten bent gekomen, weet u niks toe te voegen. Zo stelt u enkel: "Ik stond bij die tafel waar ik die thee uitdeelde en ik hoorde dat daar de explosie plaatsvond." (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 10)

U krijgt nog een vierde keer de kans om hier iets aan toe te voegen, maar u besluit enkel met: "Op dit moment kan ik het me niet meer herinneren. Ik heb te veel problemen in mijn hoofd." (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 10) Omdat u er niet in slaagt om spontaan over deze ingrijpende gebeurtenis in uw leven te vertellen, krijgt u de kans om aan de hand van gesloten vragen over dit incident te vertellen. Maar zelfs wanneer u gesloten vragen gesteld worden en gevraagd wordt hoe die aanslag precies gebeurde en wat u precies bedoelde met een explosie, dient er opnieuw vastgesteld te worden dat u de vragen ontwijkt en er amper over kan vertellen. Eerst stelt u: "Als ik het van tevoren wist, was dit me niet overkomen. Dan was ik er niet." Over de explosie weet u enkel dat "de mensen vertelden. Je hebt verschillende manieren om aanslagen te plegen. Mensen vertelden dat de explosie ergens verstopt was daar binnen. Ik had nooit gedacht dat het mij zou overkomen, anders was ik op de vlucht gegaan. Ik dacht dat iets me buiten zou overkomen en niet binnen." (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 11) Ook over de slachtoffers die bij de aanslag vielen, kan u amper uitweiden. Zo weet u enkel dat er dodelijke slachtoffers vielen en enkele gewond waren, maar wanneer u gevraagd wordt wat u precies over deze slachtoffers weet, blijft u andermaal vaag. Zo stelt u: "Somaliërs kennen algemeen elkaar goed, als ze in de buurt wonen. Die mensen waren klanten, maar ook burens waren gewond. Voor het theehuis waren andere mensen die kleine dingen verkochten. Ik geloof dat twee à drie mensen gestorven zijn bij dit incident. Ik ben erna naar huis gebracht." Later krijgt u nogmaals de kans om meer te vertellen over andere slachtoffers, maar ditmaal stelt u dat u "die mensen niet persoonlijk [kende], want [u] keerde niet terug. [U] hoorde het enkel van mensen." Gevraagd om concreter te vertellen over wat u precies hoorde, houdt u het opnieuw bij oppervlakkige verklaringen: "In het ziekenhuis hoorde ik dat mensen die gewond waren daar gebracht werden en dat er slachtoffers vielen, maar voorts heb ik er niet naar gezocht." (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 11) **Aangezien u al meerdere jaren deze zaak uitbaatte (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 5) en het uw voornaamste bron van inkomsten was, kan van u verwacht worden dat u zich meer over deze ingrijpende gebeurtenis geïnformeerd zou hebben. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u zich niet meer vragen gesteld zou hebben over de aanslag die u vier maanden in het ziekenhuis deed belanden (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 10) en die uiteindelijk ook een aanleiding vormde om het land te verlaten. Dat u er daarenboven niet in slaagt spontaan te vertellen over deze gebeurtenissen en zelfs aan de hand van gesloten vragen bitter weinig kon uitweiden, getuigt van weinig doorleefdheid.**

Daarnaast dient ook vastgesteld te worden dat u totaal onwetend bent over de daders die deze aanslag op uw theezaak pleegden. Uw verklaringen blijken daarentegen enkel gebaseerd op hypothesen. Wanneer u gevraagd wordt wat u weet over de daders die verantwoordelijk zijn voor de aanslag op uw theezaak, zegt u: "Ik weet niet wie ze zijn. U kan niet weten wie u anoniem belt via telefoon en je wordt bedreigd. Je ziet ze niet. Het kan iedereen zijn." Wanneer u nogmaals gevraagd wordt wie deze aanslag pleegde, blijken uw vermoedens op Al Shabaab gericht te zijn: "De enige die dit kan doen is Al Shabaab. Het zijn de mensen die de burgers bedreigen met de dood en die vaak eisen om met hen samen te werken. Ze zeiden dat ik ongelovig was, dus ik ga ervan uit dat zij het zijn." **Een concrete aanwijzing heeft u echter niet.** Zo verklaart u dat "de andere mensen, Somaliërs, [...] niet zo met burgers om [gaan]. Die mensen (Al Shabaab) zijn de vijanden van de burgers. Ze plegen vaak aanslagen op de burgers omdat ze met hen werken en omdat ze hen beschuldigden als ongelovige." Wanneer u nog een derde keer de kans krijgt om concreet aan te tonen dat Al Shabaab achter deze aanslag zat, houdt u het opnieuw bij hypothesen. U geeft nu als aanwijzing dat u bedreigd werd door Al Shabaab: "Ze bedreigen mensen om met hen samen te werken en anders worden ze gedood." U besluit eenvoudigweg: "Dat is al genoeg als aanwijzing." (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 10)

Ten slot kunnen er ook ernstige vragen gesteld worden bij uw verklaring dat u geen bescherming zocht voor uw problemen en geen voorzorgen nam in het geval Al Shabaab u thuis zou komen opzoeken. Zo werd u gevraagd wat u deed nadat u bedreigd werd door Al Shabaab. U vertelt dat u "geen gehoor aan hen [gaf] en [...] verder [ging] met [uw] werk. [U] ben[t] wel van telefoon veranderd." (zie gehoorverslag 14 maart 2017, p. 7-8) Het doet vragen rijzen dat u na zulke (doods)bedreigingen eenvoudigweg uw werk hervatte en geen gehoor gaf aan de doodsb bedreigingen die u kreeg. Gevraagd of u voorzorgen nam in het geval ze u zouden komen opzoeken, verklaart u dat u niet had verwacht dat er een aanslag gepleegd zou worden. U "dacht dat ze [u] buiten zouden vermoorden" en daardoor ging u steeds in het gezelschap van collega's naar uw theezaak. Wanneer u vervolgens gevraagd werd of u ook voorzorgen nam voor het geval dat ze u thuis zouden opzoeken, stelt u: "Welke voorzorgen kan ik nemen? Ik ben een zielige vrouw die met kinderen alleen zit." Eerder verklaarde u echter dat u samenwoonde met uw man, kinderen, moeder en broers en zussen (zie gehoorverslag 14 maart 2017, p. 7-8).

Ook op de vraag of u hulp of bescherming inschakelde, antwoordt u negatief: "Als je naar mensen gaat en je vertelt hun het verhaal, zeggen ze dat het normaal is en dat er bovendien niets gedaan kan worden tegen hen omdat ze elk moment kunnen toeslaan. Niemand kan uw veiligheid garanderen." (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 8) Deze afwachtende houding kan op z'n minst merkwaardig genoemd worden, temeer omdat u op de hoogte was van andere handelaars die met hetzelfde probleem geconfronteerd werden, en die spoorloos verdwenen. Wanneer u geconfronteerd wordt met het onwaarschijnlijke karakter van uw houding, stelt u fatalistisch: "Ik had mijn leven al opgegeven, want als ze je eenmaal bedreigen, ben je ten dode opgeschreven." (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 14). Rekening houdend met de door u geschetste context – waar angst en onderdrukking heersen door de islamitische terreurgroep Al Shabaab en waar handelaars spoorloos van de aardbol verdwijnen nadat ze weigerden om mee te werken – en rekening houdend met het feit dat deze problemen er uiteindelijk toe geleid hebben dat u Somalië verlaten heeft, is het weinig geloofwaardig dat u slechts van telefoonnummer veranderde en u zich in gezelschap naar uw werk verplaatste, maar verder geen stappen ondernam om uzelf thuis of in uw zaak te beschermen.

Opnieuw dient opgemerkt te worden dat uw geloofwaardigheid wederom ondermijnd wordt door de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS dat u na 15 dagen bewusteloosheid in het ziekenhuis wakker werd (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 26). Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS verklaart u daarentegen dat de aanslag op uw theezaak 's morgens gebeurde en dat u de avond erna ontwaakte (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 9). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, ontkent u dit aanvankelijk. Wanneer u vervolgens met uw oorspronkelijke verklaringen geconfronteerd wordt, namelijk dat u pas na 15 dagen ontwaakte uit uw eerste coma, is uw verklaring allerm minst overtuigend. Zo stelt u: "Het zijn twee verschillende dingen. Wanneer je je ogen opendoet en je weet niet wat er met u is gebeurd, dan ben je net ontwaakt. Je weet niet wat ervoor gebeurd is. Dat is anders wanneer je je psychisch weer normaal voelt." Dit is echter opnieuw strijdig met wat u eerder verklaarde, namelijk dat u "psychisch gezien" uzelf reeds was na twee dagen en dus niet na 15 dagen (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 9-10). **Vervolgens is het niet alleen erg merkwaardig dat u nagenoeg niets over de eigenaar van uw theezaak kon vertellen (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 21), daarenboven legt u ook strijdige verklaringen over hem af.** Zo verklaarde u eerst dat hij Abdullahi heette en dat u geen andere namen van hem kende (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 21), maar later noemt u hem Abdikarim (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 4), de naam die u eerder opgaf voor de jongen van de voedingswinkel en die u hielp met de financiering van uw zaak (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 21). Nadat u met deze omwisseling geconfronteerd wordt, ontkent u opnieuw deze tegenstrijdigheid. Uiteindelijk stelt u zichzelf in vraag: "Is dat zo? Heb ik de eigenaar verwisseld?" U vervolgt: "Misschien begrepen jullie het niet juist of is het verwisseld. Abdikarim is de eigenaar van het pand en Abdullahi hielp me met de winkel zelf. Qua financiering. Zo zei ik het de vorige keer." (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 4) Deze verklaring is echter niet afdoende, gezien u tijdens het eerste gehoor de eigenaar meermaals Abdullahi noemde.

Ten tweede dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden betreffende uw beweerde echtgenoot en de door u aangehaalde aanslag die zou zijn gepleegd op diens wagen.

Zo kan u ten eerste uw relatie met uw man, diens profiel en bijgevolg ook de problemen die hij kende niet aannemelijk maken. Het CGVS legt de nadruk op het feit dat u verklaarde reeds 16 jaar met uw echtgenoot getrouwd te zijn op het moment dat u Somalië verliet, dat u met hem samenwoonde tot aan uw vertrek uit Somalië en ook na uw vertrek nog steeds contact met hem heeft. (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 3 en gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 7 en 25). **Er dienen echter vraagtekens geplaatst te worden bij uw vermeende relatie met Hassan Abshir Mohamed. Ten eerste heeft u bitter weinig kennis over de afkomst en familie van uw echtgenoot.** Zo is het merkwaardig dat u weet dat uw echtgenoot afkomstig is uit Bardale, maar u geen weet heeft van de reden waarom hij naar Mogadishu verhuisde (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 10). U kan ook niets over zijn zussen of broers vertellen. Op de vraag of uw echtgenoot broers of zussen heeft in Mogadishu, antwoordt u dat u zijn broers of zussen niet zag. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of uw echtgenoot broers of zussen had, blijft u ontwijkend antwoorden en herhaalt u dat u hen niet zag. Daarom wordt u nogmaals gevraagd of u weet of Hassan broers of zussen had, maar u kan enkel herhalen dat u het niet zag en dus niet zeker weet. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u het Hassan nooit vroeg, verklaart u plots dat hij een broer en zus heeft. Wanneer u met deze wisselende verklaringen geconfronteerd wordt, stelt u dat u het zich pas herinnerde wanneer u expliciet gevraagd werd of u zich niet informeerde bij Hassan (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 10-11).

Deze verklaring kan echter geenszins overtuigen. Daarenboven blijkt u ook niets te weten over Hassans broer en zus. U kan enkel hun namen noemen, maar verder kan u niets over hun leven, woonplaats of beroep vertellen (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 11). Daarnaast bent u enkele malen tegenstrijdig wat betreft de familie van uw echtgenoot. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw schoonmoeder Habiba Abdi Gure heet (zie Verklaring DVZ, d.d. 8 september 2015, pt. 15a), maar voor het CGVS twijfelt u of ze Habiba Abdi Hassan of Habiba Abdi Mohamed heet. Bij confrontatie kan u zich niet meer herinneren welke naam u bij DVZ opgaf en wanneer u met deze geconfronteerd wordt, meent u het zich niet meer te herinneren (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 10). Vervolgens verklaart u dat u uw schoonmoeder nooit zag en dat ze in Bardale woont, maar bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat ze – net als uw schoonvader – in Mogadishu woonde. Wanneer u expliciet gevraagd wordt of Hassan nog andere familie in Mogadishu heeft, buiten zijn vader, antwoordt u echter dat u “niemand van zijn familie [zag].” (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 10) **Verder bent u ook tegenstrijdig over de laatste keer dat u contact had met uw echtgenoot.** Op de vraag waar uw echtgenoot is, verklaart u dat u “geen nieuws van [uw] man [heeft]”. Het laatste dat u weet is dat hij bij uw vertrek in Mogadishu in het ziekenhuis lag door de explosie (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 10). Later blijkt daarentegen dat u nog contact had met uw echtgenoot wanneer u reeds in België verbleef (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 25).

Niet alleen is het eigenaardig dat u na een huwelijk van 16 jaar zo'n magere kennis heeft over de familie en afkomst van Hassan, bovendien dient er ook vastgesteld te worden dat u nagenoeg niets weet te vertellen over de functie van uw echtgenoot bij de overheid. De verklaringen die u aflegt over zijn beroep, blijven telkens zeer vaag en beperkt tot algemeenheden. Hoewel u voor de DVZ verklaarde dat uw echtgenoot voor de regering werkte (zie Vragenlijst DVZ, d.d. 8 september 2015, pt. 3.5), weet u tijdens het gehoor voor het CGVS niet of hij voor de overheid werkt of voor een organisatie. U weet enkel dat hij in een kantoor werkt (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 11). Wanneer u gevraagd wordt om alles te vertellen dat u weet over het beroep van uw echtgenoot, ontwijkt u eerst de vraag en nadat u een tweede keer gevraagd wordt om over zijn werk te vertellen, antwoordt u oppervlakkig dat u hem brieven zag schrijven en dat zijn werk “iets met een computer” inhield. U krijgt hierna nog tweemaal de kans om meer over zijn beroep te vertellen, maar u weet niets meer toe te voegen. Ook wanneer u gesloten vragen gesteld worden over de functie van uw echtgenoot, blijft uw kennis oppervlakkig. Zo kan u niets vertellen over de inhoud van zijn werk, de functie die hij bekleedde, de taken die hij diende uit te voeren, de naam van het kantoor, de manier waarop hij deze job verkreeg, de precieze werkplek van uw echtgenoot, zijn leidinggevende of collega's (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 12-15). De verklaringen die u meermaals inroept voor deze totale onwetendheid, namelijk dat het u niet interesseerde, dat u niet meeging naar zijn werk of dat u het hem nooit vroeg, weten moeilijk te overtuigen, ter meer gezien u verklaarde dat zijn collega's bij u thuis kwamen eten en u ze over het werk hoorde vertellen en hen zag werken (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 16). **Doordat u het profiel van uw vermeende echtgenoot niet aannemelijk kon maken, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen feiten die uw echtgenoot als 'kantoomedewerker' zou hebben gekend.**

Tot slot verklaarde u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat u niet naar uw land van herkomst te kan terugkeren omdat u twee jaar na de aanslag op uw theehuis ontvoerd zou zijn geweest door de islamitische terreurgroep Al Shabaab. Dit zou de directe aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst zijn geweest. Echter, u kan ook deze problemen die u kende met Al Shabaab niet aannemelijk maken. Zo dient hier opnieuw opgemerkt te worden dat u voortdurend de vragen ontwijkt of terugkaatst wanneer u gevraagd wordt om een overzicht van deze feiten te geven. Zo dient u maar liefst drie keer gevraagd te worden wanneer u benaderd werd aan het busstation, alvorens u antwoord geeft op de vraag (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 28-29).

Voorts bent u ook uitermate vaag over de reden waarom u werd meegenomen door Al Shabaab. Er dient eerst opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor meermaals gewezen werd op uw gebrekkige medewerking (zie boven), zo ook vlak voordat u gevraagd werd naar de reden waarom u ontvoerd zou zijn (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 11), maar dat weerhoudt u er opnieuw niet van om systematisch de vragen te ontwijken. Immers, wanneer u de eerste keer gevraagd werd om welke reden u ontvoerd zou zijn, geeft u geen antwoord op de vraag. Zo stelt u dat “er ook een aanslag was bij [uw] man. Nadat hij ziek werd, begon [u] te werken. Toen [u] onderweg was om [uw] melk te verkopen, arresteerden ze [u] onderweg.” (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 11-12). Toen u een tweede maal gevraagd werd of u de reden kent van uw ontvoering, blijft u vaag.

Nu verklaart u: "Toen ik ontvoerd was, was ik nog niet berecht. De leider zou nog komen, maar dat was nog niet zover. Toen ik naar buiten kwam, waren ze nog niet klaar met mij. Ze vertelden me dat ik ongelovig was en dat hetzelfde gold voor mijn man." Een specifieke aanleiding voor uw ontvoering blijkt u echter niet te kennen. U zou "onthoofd [...] worden en gedood". U "was bang dat ze [uw] hoofd zouden afhakken en op [uw] borst zouden laten zoals bij andere slachtoffers." Wanneer u tot slot nog een vierde maal gevraagd wordt of u de aanleiding van uw ontvoering kent, besluit u: "Als ik het geweten had, zou ik het zeggen." U vult aan: "Het enige dat hij zei, is dat ik ongelovig ben en nog steeds hetzelfde ben omdat ik nog steeds bezig ben met dezelfde handel. Hij zou me gaan onthoofden. In hun ogen was ik ongelovig." (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 12) De vaststelling dat u na de aanslag op uw theehuis gedurende twee jaar persoonlijk geen problemen meer kende met Al Shabaab (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p.11) en dan plots na twee jaar opnieuw ontvoerd zou worden door Al Shabaab doet dan ook vragen rijzen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, kan u allerminst een duidelijke verklaring schaffen of een concrete aanleiding geven voor deze plotse ontvoering. U herhaalt enkel dat u hen vreest en besluit dat u geen verklaring heeft voor deze vaststelling (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p.13).

Verder zijn ook uw verklaringen omtrent uw bevrijding weinig doorleefd en uiterst oppervlakkig. Zo kan u geen duidelijkheid verschaffen over wie u bevrijd heeft. Immers, wanneer u gevraagd werd wie u hielp ontsnappen, bent u erg vaag: "We werden naar buiten genomen. Ik hoorde dat ze Somalisch waren. Ik hoorde dat iemand zei: waarom nam je hen naar buiten? De andere zei: het zijn vrouwen die slachtoffers zijn. Ze vechten niet met ons." Gevraagd hoe ze eruit zagen, verklaart u enkel dat "hun gezicht [...] gemaskerd [was]." Later krijgt u nogmaals de kans om te verduidelijken wie er verantwoordelijk was voor uw bevrijding, maar u blijft zeer gering antwoorden: "Ik wist dat toen niet omdat ze gemaskerd waren. Ze dropten me en zetten me af op het kruispunt. Terwijl ik er zat, omdat mijn hersenen in de war waren. Ik zat er. Er werd tegen me gesproken." Pas wanneer u expliciet gevraagd wordt wat deze mensen droegen, verklaart u dat ze "het legeruniform" droegen (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 27-28). Later spreekt u ook over "een oorlog" die gaande was en die de aanleiding vormde voor uw ontsnapping. **Echter, u blijkt totaal niet op de hoogte te zijn van het conflict waardoor u bevrijd zou zijn geweest** (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 12) , ondanks dat u mensen er achteraf over hoorde spreken (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 27-28). Zo weet u enkel dat er zware gevechten losbraken en dat u kogels hoorde. Wanneer u nogmaals de kans krijgt om dit conflict meer te duiden, herhaalt u dat "het enige dat [u zich] kan herinneren, is dat er veel zware gevechten waren. [Jullie] hoorden geluiden. De kogels enzo." Vervolgens herhaalt u dat u in de stad hoorde dat er een gevecht tussen de overheid en Al Shabaab plaatsvond en dat u gered werd door gemaskerde onbekende mannen. U weet echter niet waar u opgesloten was en evenmin waar de gevechten tussen de overheid en Al Shabaab precies plaatsvonden. U weet enkel dat het "in de buurt net buiten de stad Mogadishu" was. Gevraagd hoe u dan weet of die gevechten de aanleiding vormden van uw bevrijding, blijkt uw verklaring enkel op een vaag vermoeden gebaseerd: "De rand rond Mogadishu is toch lang en er kan dus op meerdere plaatsen gevechten worden. Ze kwamen zelf binnen bij ons, waar we vastzaten. Doe mensen kwamen ons bevrijden. Als ze dat niet gedaan hadden, waren we niet hier. Door die problemen ben ik hier geraakt. Anders zou ik mijn land niet ontvluchten." (zie gehoorverslag CGVS 3 april 2017, p. 12-13) **Aangezien u beweerde dat deze conflicten de oorzaak van uw bevrijding waren en u er mensen over hoorde praten in de stad, kan van u verwacht worden dat u hier meer over zou kunnen vertellen. De vaststelling dat u hier nagenoeg niets over weet te vertellen, doet dan ook afbreuk aan uw reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid.**

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u er hoegenaamd niet in slaagt uw vermeende persoonlijke problemen in Mogadishu aannemelijk te maken. Zowel uw verklaringen over de beweerde explosie in uw theehuis, als over de aanslag op de wagen van uw man, als over de beweerde ontvoering van uw persoon door Al Shabaab, zijn allerminst overtuigend. Uw verklaringen zijn erg vaag, weinig concreet en op meerdere punten zelfs tegenstrijdig. Bovendien was uw medewerking tijdens beide gehoren voor het CGVS ondermaats.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten weten bovenstaande pertinente vaststellingen niet te wijzigen. Immers, aan de hand van de (1) foto's van uw gewonde echtgenoot, uw zieke moeder en kinderen kan niet worden vastgesteld wie de daders zijn van de door u beweerde opgelopen verwondingen, noch om welke reden en wanneer deze kwetsuren zouden zijn toegebracht. Niet alleen kunnen deze foto's gesolliciteerd zijn, bovendien dienen voorgelegde documenten, om van enige waarde te zijn, gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat bij u niet het geval is. Ook (2) de ID-kaart en (3) het huwelijkscertificaat die u indiende, hebben geen invloed

op bovenstaande vaststellingen. Uit de "COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten" van 27 mei 2016 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat er geen waarde kan worden gehecht aan de door u voorgelegde ID-kaart en het huwelijkscertificaat. Overigens wordt uw herkomst uit de stad Mogadishu in bovenstaande vaststellingen niet betwist. Daarnaast diende u tijdens het gehoor voor het CGVS ook (4-5) twee medische attesten neer i.v.m. uw verwondingen en uw besnijdenis, maar ook deze attesten beïnvloeden op geen enkele wijze bovenstaande vaststellingen. Immers, aan de hand van de in het attest beschreven letsels kan niet worden vastgesteld wie de daders zijn van de door u beweerde opgelopen verwondingen, noch om welke reden en wanneer deze kwetsuren zouden zijn toegebracht. In verband met de genitale verminking die u hebt ondergaan op de leeftijd van 7 jaar en waarvan u vandaag de gevolgen ondervindt, meent de commissaris-generaal dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze vorm van vervolging die u in de kinderjaren hebt ondergaan, zich niet opnieuw zal voordoen. Wanneer u wordt ondervraagd over de gevolgen van deze besnijdenis verwijst u naar een pijnlijke bevalling en de vrees die u heeft voor uw – in Somalië verblijvende – jongste dochters (zie gehoorverslag CGVS 14 maart 2017, p. 25). Hierbij dient opgemerkt te worden dat er niet kan worden vastgesteld of uw dochters al dan niet besneden zijn en bijgevolg is België niet in staat om hen bescherming te bieden. U hebt geen enkel element vermeld dat bij u een zodanig overdreven vrees kan opwekken dat deze zou doen veronderstellen dat een terugkeer naar Somalië ondenkbaar zou zijn wegens de gevolgen van uw besnijdenis in het verleden. Tot slot diende u nog (6) een tijdelijke verblijfsvergunning voor Griekenland in bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar ook dit document heeft geen invloed op bovenstaande vaststellingen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen en tegenstrijdigheden, dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden geviséerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en het aantal slachtoffers in de onderzochte periode kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Zo neemt een groot deel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen, waarvan het merendeel wordt opgeëist door al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen en op militaire konvooien en checkpoints. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich (voormalige) parlementsleden, traditionele ouderen en andere gedelegeerden van de deelstaten die aan de verkiezingen deelnamen, lokale politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, journalisten, humanitair personeel, zakenlui, clanleiders, en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden geviseerd. Daarnaast is ook het aantal complexe aanslagen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van het United Nations Development Programme (UNDP) -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en morteraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn

loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's en de vastgestelde stijging van het geweld in Mogadishu, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die de droogte ontvluchten. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn, worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en een boekenbeurs. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Tot slot vonden er in de onderzochte periode parlaments- en presidentsverkiezingen plaats. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. De internationale gemeenschap juicht de vlotte en vreedzame machtsoverdracht toe. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor de hoofdstad.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 30 augustus 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Aangaande verzoeksters vermeende gebrek aan medewerking, betoogt het verzoekschrift dat wat verwerende partij als gebrek aan medewerking ziet het onvermogen is van verzoekende partij om de vragen te begrijpen en concreet te vatten wat verwerende partij van haar verwacht.

Verzoekster benadrukt geen enkele educatie te hebben genoten en niet te kunnen lezen, noch schrijven.

Verzoekster merkt op dat doorheen het gehoor blijkt *“dat vragen vaak herhaald moeten worden en anders geformuleerd dienen te worden alvorens verzoekende partij ze begrijpt en kan beantwoorden. Het is hoegenaamd niet zo dat zij de vragen opzettelijk ontwijkt. Dat zij niet onmiddellijk de antwoorden geeft die verwerende partij van haar verwacht komt door haar onvermogen de concrete vraag te begrijpen.”*

Waar verweerder geen geloof hecht aan de poging tot rekrutering door Al Shabaab en valt over het feit dat verzoekster de chronologie niet correct kan weergeven, merkt verzoekster op dat het bijzonder moeilijk is voor haar, gezien wat zij allemaal heeft meegemaakt, en zij zo goed mogelijk haar best gedaan heeft om uit te leggen wat haar is overkomen. Het verzoekschrift betoogt verder dat de motivering van verweerder niet klopt: *“Zo stelt zij dat verzoekende partij op het DVZ gehoor verklaarde dat de rekrutering door Al Shabab een jaar geleden sinds haar vertrek had plaatsgevonden. Op het CGVS verklaarde zij dat de rekruteringspoging 2 jaar geleden plaatsvond. Welnu, het gehoor bij de DVZ vond plaats op 8 september 2015, het gehoor op het CGVS op 14 maart en 3 april 2017, wat betekent dat op het gehoor op het CGVS de rekruteringspoging inderdaad ongeveer 2 jaar geleden plaatsvond en ten tijde van het DVZ gehoor dat ongeveer een jaar geleden was. Zij begrijpt dan ook niet welke tegenstrijdigheid haar hier verweten wordt.”*

Waar verzoekster vaag zou zijn geweest over de aanslag, legt zij uit dat zij *“na de explosie in een coma geraakt [is] en het eerste dat zij zich herinnert is dat zij wakker werd in het ziekenhuis. Na deze aanslag is zij niet meer terug gekeerd naar haar werk. Zij weet niet wie de slachtoffers zijn en kan natuurlijk ook niet de concrete namen geven van de Al Shabab leden die haar theehuisje hebben opgeblazen. Verwerende partij verwacht het onmogelijke van verzoekende partij. Zij kent de slachtoffers niet persoonlijk maar wist wel te vertellen dat er verschillende doden en gewonden vielen.”*

Verweerder stelt dat verzoekende partij zich beter had moeten informeren over 'deze ingrijpende gebeurtenis'. Verzoekster vraagt zich af wat verwerende partij denkt dat zij hiertegen had kunnen beginnen. Zij stelt dat het algemeen geweten is *“dat Al Shabab zich aan geen enkele regel houdt en mensen bedreigt en aanvalt die weigeren samen te werken met hen of hen niet gehoorzamen. De overheid staat er machteloos tegen en verzoekende partij was in de onmogelijkheid iets tegen deze terreur organisatie te beginnen.”*

Verzoekster legt verder uit dat zij is blijven werken na de dreigtelefoons, omdat zij geen andere keuze had en in de noden van haar gezin moest voorzien.

Wat betreft haar relatie met haar man, voert verzoekster aan dat relaties tussen mannen en vrouwen in Somalië verschillen van die in België. *“Zo is het niet de gewoonte dat de vrouw haar man uithoort over zijn werk, wat hij precies doet en waar hij werkt. Verzoekende partij weet dat haar man werkte bij de overheid, maar wat zijn functie exact was, weet zij niet. Zij weet inderdaad niet veel over de familieleden van haar echtgenoot. Dit komt echter omdat zij en haar echtgenoot elders woonden dan deze familieleden en zij hadden nooit contacten met elkaar. Men probeerde te overleven in een samenleving die voortdurend getroffen werd door terreur. Er was geen hechte familieband, familiefeesten,... waardoor verzoekende partij op de hoogte kon zijn van de andere leden van de familie van haar echtgenoot.”*

Aangaande haar ontvoering door Al Shabaab stelt verzoekster dat zij *“werd meegenomen en opgesloten. Veel meer details over deze gebeurtenis kan zij niet meegeven. Zij kende de ontvoerders niet, noch legden zij haar uit waarom zij werd ontvoerd. Het enige dat haar werd gezegd, was dat zij een ongelovige was. Uiteindelijk werd zij bevrijd na een conflict tussen de overheid en Al Shabab en besepte zij dat haar leven nooit meer veilig zou zijn in Somalië, waardoor zij geen andere keus had dan te vluchten.”*

Verzoekster benadrukt uitvoerig te hebben verteld over hetgeen haar is overkomen. Verwerende partij legt het volledige asielrelaas van verzoekende partij naast zich neer en focust zich op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift in een tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoekster aan dat het *“onbegrijpelijk [is] hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus (COI-focus van 9 juni 2017) tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!”* en verwijst naar pagina's 27-28 van het CEDOCA rapport. Verzoekster haalt aan dat het rapport tevens stelt dat Al Shabaab nog steeds een groot deel van de stad controleert en dat de meerderheid van de aanvallen van Al Shabaab in Mogadishu plaatsvinden (p. 31). Het rapport onderlijnt de aanhoudende onveiligheid (p. 50). Voorts geeft het aan niet over precieze statistieken te beschikken met betrekking tot het aantal burgerdoden. Verzoekster concludeert dat de grootste voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij de analyse hiervan.

Verzoekster haalt aan dat het rapport vermeldt dat het aantal burgerdoden fors toegenomen is in 2017 en schat dat het aantal burgerdoden gedurende de eerste 5 maanden van 2017 reeds even hoog ligt als in volledig 2016.

Verzoekster beroept zich ook op het UNHCR-rapport van 16 mei 2016 dat de aanhoudende instabiliteit en onveiligheid in Somalië, en Mogadishu, beklemtoont. Ook een gedwongen terugkeer naar Mogadishu zou volgens dit rapport niet aangewezen zijn (op een moment dat het aantal burgerslachtoffers lager lag dan thans in 2017 het geval is). Het stelt de mensen in een kwetsbare positie en schendt het non-refoulement beginsel.

Bovendien is ook de humanitaire situatie er desastreus en kunnen de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, niet gewaarborgd worden.

Verzoekster haalt het rapport van 2017 van Human Rights Watch (HRW) aangaande Somalië aan en vermeldt de misbruiken door Al Shabaab. Zo stelt dit rapport dat Al Shabaab regelmatig burgers viseert, met een verhoging van aanvallen op scholen, hotels en restaurants in Mogadishu. Op 21 januari voerde Al Shabaab een complexe aanval uit op populaire restaurants aan Lido beach in Mogadishu, waarbij meer dan 20 mensen omkwamen en gewond werden.

Ten slotte voert verzoekster aan dat verweerder het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen uit het oog verliest: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij wel veilig te noemen valt.

In hoofddorde vraagt verzoekster om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij aanvullende nota van 30 november 2017 voegt verweerder de *“COI Focus Somalië: Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu van 6 november 2017”*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart niet naar haar land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van problemen met Al Shabaab. De poging tot rekrutering, de daaropvolgende aanslagen en ontvoering door Al Shabaab zijn echter om tal van redenen incoherent en ongeloofwaardig.

2.4.2. Vooreerst maakt verzoekster de vermeende poging tot rekrutering en daaropvolgende aanslag op haar theehuis door Al Shabaab niet aannemelijk, nu (i) verzoekster tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de vermeende poging tot rekrutering, noch van de daaropvolgende dreigtelefoons door Al Shabaab (zie vragenlijst CGVS) en haar nalatigheid dit aan te geven bij de DVZ de waarachtigheid ervan ondergraaft; (ii) zij tijdens haar gehoren bij het CGVS vage en ontwijkende verklaringen aflegt aangaande de chronologie van de beweerdde poging tot rekrutering, de bedreigingen en de explosie en deze gebeurtenissen evenmin kan linken aan periodes uit haar eigen leven, zoals aan het feit of haar kinderen toen al dan niet geboren waren (gehoorrapport van het CGVS van 14 maart 2017 (hierna: CGVS-verslag 1), p. 28; gehoorrapport van het CGVS van 3 april 2017 (hierna: CGVS-verslag 2), p. 6-7); (iii) verzoekster strijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de tijdsaanduiding van het begin van haar problemen met Al Shabaab (*"Ik kwam een jaar geleden voor het eerst in contact met Al Shabaab."*, vragenlijst CGVS van 8 september 2015, punt 3.5; *"Op dat moment was het twee jaar geleden. Als u die twee jaar van hier erbij telt, is het vier jaar. Drie jaar en half ongeveer."*, CGVS-verslag 1, p. 28); (iv) verzoekster blijft steken in vage verklaringen over de vermeende aanslag bij haar theehuis en de slachtoffers die er vielen (*"De aanslag was gebeurd bij mijn theehuis terwijl ik thee maakte. Ik kan niets meer herinneren voor de rest. Toen ik in het ziekenhuis lag, kreeg ik medische zorg en kwam ik bij."*, CGVS-verslag 2, p. 9; *"Ik heb u al eerder gezegd. Ik was mijn thee aan het verkopen en rondbrengen. Ik deed mijn ogen open toen ik in het ziekenhuis lag."*, CGVS-verslag 2, p. 10; *"Somaliërs kennen algemeen elkaar goed, als ze in de buurt wonen. Die mensen waren klanten, maar ook burens waren gewond. Voor het theehuis waren andere mensen die kleine dingen verkochten. Ik geloof dat twee à drie mensen gestorven zijn bij dit incident. Ik ben erna naar huis gebracht."*, CGVS-verslag 2, p. 10; *"In het ziekenhuis hoorde ik dat mensen die gewond waren daar gebracht werden en dat er slachtoffers vielen, maar voorts heb ik er niet naar gezocht."*, CGVS-verslag 2, p. 11); (v) verzoekster onwetend is over de daders van de aanslag op haar theehuis en slechts uitgaat van hypothesen (*"Ik weet niet wie ze zijn. U kan niet weten wie u anoniem belt via telefoon en je wordt bedreigd. Je ziet ze niet. Het kan iedereen zijn."*, *"De enige die dit kan doen is AS. Het zijn de mensen die de burgers bedreigen met de dood en die vaak eisen om met hen samen te werken. Ze zeiden dat ik ongelovig was, dus ik ga ervan uit dat zij het zijn."*, *"De andere mensen, Somaliërs, gaan niet zo met burgers om."*, CGVS-verslag 2, p. 10); (vi) het ongeloofwaardig is dat verzoekster na het ontvangen van doodsb bedreigingen van Al Shabaab geen enkele maatregel ter bescherming van haar eigen veiligheid nam – doch louter van telefoon veranderde en zich in gezelschap naar het werk verplaatste – en eenvoudigweg bleef verder werken (*"Toen ze zeiden: u bent een ongelovige.. Ik gaf geen gehoor aan hen en ik ging verder met mijn werk. Ik ben wel van telefoon veranderd."*, *"Nadat ik bedreigd was, nam ik dingen wel serieus. Ik had niet gedacht dat ze een aanslag daar zouden plegen. Ik dacht dat ze me buiten zouden vermoorden, maar ik durfde niet zelf in mijn eentje naar buiten. Zoveel angst had ik. Telkens als ik van het theehuis naar buiten ging, nam ik personen mee. Welke voorzorgen kan ik nemen? Ik ben een zielige vrouw die met kinderen alleen zit."*, CGVS-verslag 2, p. 8); (vii) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de duur van haar bewusteloze staat ten gevolge van de beweerdde aanslag (*"Rond 15 dagen later werd ik wakker. Ik werd wakker uit bewusteloosheid"*, CGVS-verslag 1, p. 26; *"Toen de aanslag in de ochtend was gebeurd, werd ik pas wakker de avond erna."*

Ik was dus helemaal ingepakt met verband, maar psychisch gezien was ik pas mezelf pas na twee dagen.”, CGVS-verslag 2, p. 9).

2.4.3. Waar verzoekster opmerkt dat het bijzonder moeilijk is voor haar, gezien wat zij allemaal heeft meegemaakt, en zij zo goed mogelijk haar best gedaan heeft om uit te leggen wat haar is overkomen, stelt de Raad vast dat de door verzoekster geëvoceerde gebeurtenissen, gezien hun uitzonderlijk grote ernst en de mogelijk bijzonder zware impact op verzoeksters integriteit en leven en dat van haar familieleden, net zouden inhouden dat deze gebeurtenissen centraal blijven in haar leven en familieleven en dus veel over gesproken werd zodat verzoekster deze thans in de tijd zou moeten kunnen situeren, minstens linken aan periodes uit haar eigen leven. Overigens wordt evenmin geadstrueerd dat verzoekster niet in staat zou zijn de gebeurtenissen na te vertellen. Waar het verzoekschrift verder betoogt dat verzoeksters verklaringen aangaande de periode wanneer haar problemen met Al Shabaab begonnen waren niet tegenstrijdig zijn, merkt de Raad op dat de rekensom in het verzoekschrift niet klopt, nu verzoekster bij het CGVS ondubbelzinnig liet optekenen dat haar problemen twee jaar voor haar vertrek begonnen (CGVS-verslag 1, p. 28). De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven aldus overeind.

2.4.4. Waar verzoekster aanvoert dat zij na de aanslag niet meer teruggekeerd is naar haar werk en dan ook niet weet wie de slachtoffers zijn, noch de concrete namen van de Al Shabaab leden die haar theehuisje hebben opgeblazen, kent, dient opgemerkt dat van verzoekster, die het theehuis meerdere jaren uitbaatte (CGVS-verslag 2, p. 5) en ten gevolge van de aanslag vier maanden in het ziekenhuis lag (CGVS-verslag 2, p. 10), kan verwacht worden dat in zoverre zij hierover al niet zou zijn aangesproken, zij zich zou informeren omtrent deze aanslag en de gevolgen ervan. Haar gebrek aan interesse en vage verklaringen omtrent de aanslag ondermijnen geheel de waarachtigheid van haar beweringen over deze aanslag. Dit klemte te meer nu verzoekster in het verzoekschrift verder uitlegt dat zij is blijven werken na de dreigtelefoons, omdat zij geen andere keuze had en in de noden van haar gezin moest voorzien. Aldus heeft verzoekster toen een overwogen beslissing genomen die ze wellicht wel in overleg met haar (schoon)familie genomen heeft zij het omwille van de zorg voor haar kinderen. Dit kan echter niet verklaren dat verzoekster ondanks aanhoudende en ernstige doodsb bedreigingen – die overigens niet enkel bij bedreigingen bleven, nu verzoekster ervan op de hoogte van was dat andere handelaren met dezelfde problemen geconfronteerd werden (*“Ze zijn ontelbaar. Te veel. Er zijn mensen die nog steeds spoorloos zijn, zoals ik meegenomen ben. Ze zijn tot vandaag spoorloos.”*, CGVS-verslag 2, p. 14) – gewoon doorging met haar leven, bleef werken en geen enkele maatregel ter bescherming nam.

2.4.5. Daarnaast kan de Raad evenmin geloof hechten aan de bomaanslag op verzoeksters vermeende echtgenoot. Vooreerst maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij werkelijk met echtgenoot gehuwd is, laat staan dat dit huwelijk zestien jaar lang zou geduurd hebben. Zo heeft verzoekster onaannemelijk weinig kennis over de afkomst en familie van haar echtgenoot. Voorts ontwijkt verzoekster voortdurend de vragen over hem, geeft wisselende verklaringen af over het gegeven of haar beweerde echtgenoot al dan niet broers of zussen zou hebben (CGVS-verslag 1, p. 10-11), legt tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de naam en woonplaats van haar schoonmoeder (verklaring DVZ, punt 15a; CGVS-verslag 1, p. 10), alsook over de laatste keer dat zij contact zou hebben gehad met haar beweerde echtgenoot (CGVS-verslag 1, p. 10, p. 25). Ook de vaststelling dat verzoekster niet eenduidig kon aangeven welke studies haar echtgenoot had gevolgd, hoewel zij hem beweerdelijk had leren kennen terwijl hij aan de universiteit studeerde (CGVS-verslag 1, p. 12-13), doet afbreuk aan haar voorgehouden relatie. Verder is het geenszins geloofwaardig dat verzoekster bitter weinig kan vertellen over het werk en de functie van haar echtgenoot, wat overigens de aanleiding voor de bomaanslag door Al Shabaab vormde. Zo stelde verzoekster, *“Mijn man werkt, maar ik weet niet of het voor een organisatie is of voor de overheid. Hij werkt in een kantoor.”* (CGVS-verslag 1, p. 11) en kon zij niets vertellen over de inhoud van zijn werk, zijn functie, de taken die hij diende uit te voeren, de naam van zijn kantoor, de precieze werkplek, zijn leidinggevend en of zijn collega's (CGVS-verslag 1, p. 13). Verzoekster toont dan ook niet aan gehuwd te zijn en bovendien ondermijnen voorgaande vaststellingen verzoeksters beweringen omtrent de bomaanslag op haar vermeende echtgenoot.

2.4.6. Verzoekster blijft bij de loutere bewering dat relaties tussen mannen en vrouwen in Somalië verschillen van die in België en dat het niet de gewoonte is dat de vrouw haar man uithoort over zijn werk. Bovendien is het niet onredelijk aan te nemen dat verzoekster, zelfs al zou zij niet spreken met haar man over zijn werk, zij minstens bepaalde zaken zou hebben opgevangen aangaande zijn werk, nu verzoekster aangaf dat haar man ook thuis werkte (CGVS-verslag 1, p. 13).

Verzoekster legt nog uit dat zij niet veel over de familieleden van haar echtgenoot weet, omdat zij elders woonden en er geen hechte familieband was. Daargelaten dat verzoekster aanvankelijk nog had aangegeven dat haar schoonmoeder in Mogadishu woonde (verklaring DVZ, punt 15a), kan niet worden ingezien dat verzoekster, die beweerdelijk zestien jaar gehuwd was met haar echtgenoot, zich zou vergissen over de naam van haar schoonmoeder en niet onmiddellijk kan antwoorden op de vraag of haar echtgenoot broers of zussen heeft. Verzoeksters verklaringen kunnen haar beweerde huwelijk niet aantonen, wel integendeel.

2.4.7. Verzoeksters beweerde ontvoering door Al Shabaab, die overigens de directe aanleiding van haar vlucht vormde, is evenmin geloofwaardig, nu (i) verzoekster vage en ontwijkende verklaringen aflegt aangaande de reden waarom zij werd meegenomen (“- *Om welke reden werd u meegenomen? Weet u dat ja of neen?*”, “*Toen ik ontvoerd was, was ik nog niet berecht. De leider zou nog komen, maar dat was nog niet zover. Toen ik naar buiten kwam, waren ze nog niet klaar met mij. Ze vertelden me dat ik ongelovig was en dat hetzelfde gold voor mijn man.*”, “- *Heeft u enig idee om welke specifieke reden u meegenomen werd?*”, “*Ze zeiden dat ik onthoofd zou worden en gedood. Ik was bang dat ze mijn hoofd zouden afhakken en op mijn borst zouden laten zoals bij andere slachtoffers. Ik vrees nog steeds de angst dat dit me overkomt. Ik heb nog steeds de beelden.*”, “- *Weet u om welke reden u meegenomen werd: ja of neen?*”, “*Als ik het geweten had, zou ik het zeggen. Het enige dat hij zei, is dat ik ongelovig ben en nog steeds hetzelfde ben omdat ik nog steeds bezig ben met dezelfde handel. Hij zou me gaan onthoofden. In hun ogen was ik ongelovig.*”, CGVS-verslag 2, p. 12); (ii) niet kan worden ingezien – noch licht verzoekster toe - waarom Al Shabaab verzoekster plots twee jaar na de aanslag op haar theehuis zou ontvoeren, terwijl zij gedurende deze twee jaar op geen enkel moment persoonlijke problemen met Al Shabaab kende (CGVS-verslag 2, p. 11, p. 13); (iii) verzoekster blijft steken in vage verklaringen aangaande haar bevrijding, niet weet wie haar hielp ontsnappen ondanks dat haar bevrijders achteraf tegen haar spraken, bovendien waren het legereenheden zodat niet kan ingezien worden waarom deze met bivakmutsen zouden ten strijde gaan (CGVS-verslag 1, p. 27-28), noch iets afweet van het conflict dat aan de basis van haar ontsnapping lag (CGVS-verslag 2, p. 12-13).

2.4.8. Aldus hecht de Raad geen geloof aan de vermeende poging tot rekrutering door Al Shabaab, de daaropvolgende bedreigingen en de beweerde aanslag op verzoeksters theehuis, noch aan de bomaanslag op verzoeksters vermeende echtgenoot, noch aan verzoeksters beweerde ontvoering door Al Shabaab.

2.4.9. De door verzoekster op het Commissariaat-generaal voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas niet herstellen. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande.

Uit de - ongedateerde - foto's van verzoeksters gewonde echtgenoot, haar zieke moeder en kinderen kunnen niet aantonen kunnen geenszins de precieze feitelijke omstandigheden worden afgeleid waarbij de op de foto zichtbare verwondingen werden opgelopen. Hoe dan ook kunnen de foto's de identiteit van de personen die erop worden afgebeeld niet aantonen. Ten slotte merkt de Raad op dat uit deze foto's blijkt dat de man/beweerde echtgenoot, in een modern ziekenhuis werd opgenomen waar alle voorzieningen waren, propere witte lakens, ingebouwde zuurstof aansluitingen, elektrische bedden, en voorts goede rolstoelen, elektrische schuifduren en een grote gang. Indien ook verzoekster in dit ziekenhuis gedurende de zeer lange periode van 4 maanden zou verbleven hebben dan had ze dit kunnen objectiveren en tevens aantonen dat in Mogadishu dergelijke voorzieningen aanwezig zijn. De Raad merkt nog op dat foto's ten hoogste een accessoire, ondersteunende bewijswaarde hebben en kunnen aldus voorgaande vaststellingen niet doen ombuigen.

Wat betreft de door verzoekster neergelegde identiteitskaart, uitgereikt op 19 maart 2015, en het huwelijkscertificaat, uitgereikt op 5 mei 2015, dient opgemerkt dat uit de “*COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten*” van 27 mei 2016 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat er geen waarde kan worden gehecht aan identiteitsdocumenten afkomstig uit Somalië. Hierin wordt immers gesteld dat bronnen die de uitgifte van documenten in Somalië beschrijven, steeds wijzen op de afwezigheid van archieven en dus van referentie materiaal voor het opstellen van (identiteits)documenten, waardoor de autoriteiten zich moeten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar beweerde huwelijk werden reeds ongeloofwaardig bevonden (zie *supra*).

Aangaande het medisch attest in verband met verzoeksters verwondingen en *“une souffrance psychologique”* merkt de Raad op dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep, noch levert dit een bewijs van de oorzaak van psychische problemen. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468).

Het door verzoekster bij het CGVS neergelegde medisch attest toont aan dat verzoekster een besnijdenis type 3 heeft ondergaan. Verzoekster licht niet toe hoe de besnijdenis die zij onderging - en die niet betwist wordt - aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Gevraagd naar de gevolgen van deze besnijdenis verwijst verzoekster naar een pijnlijke bevalling en de vrees die zij heeft voor haar – in Somalië verblijvende – jongste dochters (CGVS-verslag, p. 25). Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoekster niet kan aantonen dat ze haar land omwille van een nood aan internationale bescherming heeft verlaten. Aldus heeft ze zelf geopteerd om haar dochters achter te laten. Er dient er dan ook van uitgegaan te worden dat verzoekster meent dat zij er geen gevaar lopen.

Verzoeksters tijdelijke verblijfsvergunning in Griekenland kan bovenstaande vaststellingen aangaande verzoeksters ongeloofwaardig bevonden asielaanvragen evenmin wijzigen.

2.4.10. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielaanvragen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.4.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofdte van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 9 juni 2017 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Goobjoog News, Hiiraan Online of Horseed Media zijn verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder Reuters, Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca heeft verder een beroep gedaan op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of verschillende Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de verschillende instellingen van de Verenigde Naties (VN) of het European Asylum Support Office. Verder heeft Cedoca waardevolle informatie gehaald uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) is nader bekeken.”*

2.5.4. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoekster niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.5.5. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan. Ingevolge de organisatie van parlements- en presidentsverkiezingen startten de twee kamers van het federale parlement eind 2016 hun werkzaamheden en werd op 8 februari 2017 een nieuwe president, Mohamed Abdullahi Mohamed, door het nieuwe parlement verkozen.

De Secretaris-Generaal van de VN beschouwt de organisatie van deze verkiezingen als een teken van vooruitgang. Bovendien is Al Shabaab er volgens bronnen van de VN niet in geslaagd dit verkiezingsproces te verstoren. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester, Thabit Abdi Mohamed, voor Mogadishu aan.

2.5.6. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.5.7. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.5.8. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus.

UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.5.9. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.5.10. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat Al Shabaab in Mogadishu in staat is om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en slachtoffers eind 2016 en in de eerste helft van 2017, kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Aldus zijn de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, of op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op invloedrijke zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen werden geviséerd. Voorts zijn er aantal incidenten, zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten – die opnieuw voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van UNDP en waarbij ook burgers kunnen sneuvelen. Ten slotte zijn er ook confrontaties geweest tussen verschillende veiligheidsdiensten en morteraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan Al Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan.

De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappings van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de auteurs van bescherming ook deze van onveiligheid kunnen zijn. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5) en zou volgens sommige bronnen een stijging in het aantal burgerdoden in 2017 kunnen vastgesteld worden. In dit verband wordt aangehaald dat inwoners van de hoofdstad hun individuele veiligheid voor een aanzienlijk deel zelf in de hand hebben. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.5.11. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.5.12. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Ook de parlements- en presidentsverkiezingen en vlotte machtsoverdracht worden gezien als een teken van vooruitgang, zoals hierboven reeds werd aangehaald.

2.5.13. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen."*

2.6. De door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde informatie toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Het "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van mei 2016 werd zoals hoger gesteld, reeds betrokken bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van Mogadishu.

Het in het verzoekschrift aangehaalde rapport van HRW van 2017 werd gebruikt als bron bij de redactie van de COI Focus en werd aldus eveneens in rekening genomen.

2.6.1. Verder blijkt uit de *“COI Focus: Somalië: Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu”* van 6 november 2017, door de commissaris-generaal bij een aanvullende nota neergelegd, dat het doelwit van de aanslag op 14 oktober 2017 vermoedelijk het ministerie van Buitenlandse Zaken, een Turkse legerbasis of de zwaar bewaakte Halane-basis op de luchthaven was, en dat op 28 oktober 2017 het hotel Nasa Hablood gevisieerd werd omdat dit populair is bij overheidsfunctionarissen. Deze incidenten bevestigen aldus het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen.

2.6.2. Waar verzoekster stelt dat verwerende partij geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen *“er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij”* wordt niet toegelicht waarom een onderzoek per district nodig is, noch waarom verzoeksters zou gehinderd worden in haar bewegingsvrijheid in Mogadishu. Verzoekster heeft dergelijks ook nooit beweerd.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK